

Pál – A megtapasztalt reménység

A reményesség lehet szűz, de lehet valóság is

Hazaérve egy hosszú, munkában töltött nap után, azt a hírt kaptam, hogy Susan meghalt. Nagyon fiatal volt, és a hírt váratlanul ért. Az ügyeletes nővér elmondta, hogy minden lezajlott, mielőtt még elérhetek volna engem. - Látnod kellett volna, milyen boldognak tűnt! Soha nem írtunk még ilyet, hogy egy haldokló ennyit mosolyogjon!

Nővérny

pillanat alatt lejutottak bennem az elmúlt hat évtized eseményei. Susan erős volt, mégis a rák rövid idő alatt egész szervezetben elterjedt. Mivel szakképzett nő volt, tudta, hogy rosszak a kilátásai. Mégis tudatosan Istenbe helyezte a bizalmát, és kész volt elfogadni az Őrrel kapcsolatos tervet. Olajjal megkenés, sok lelkipásztori beszélgetés és telefonos lelkigondozás töltötte ki az utolsó heteit. Hála az Istennek, teljesen nyilvánvaló volt, hogy nem engedi a betegségeknek, hogy legyőzzék, éppen ellenkezőleg. Susan egyre szilárdabban hitt a feltámadás reményében; semmi sem vigasztalta őt ennél jobban. Reménytelen állapotban ő lett a remény öltöztetője. Hála az Istennek, bizonyította, hogyan erősít meg bennünket Isten kegyelme és szeretete. Isten békessége lakozott benne, amely mindenkinek rendelkezésére áll, aki elmerül az Ő kegyelmében - hiszen Krisztus által ez tesz bennünket igazzá Isten előtt. Susan számára Isten ágrétegi abszolút bizonyosságot jelentettek.

Á

Egy esettanulmány a reményességéről

Pál apostol

nagyon jól megfogalmazta, mit tapasztalnak meg a keresztyének ebben a bűnnel teli, haláltól sötét világban: "De nemcsak ezzel, hanem még szenvedéseinkkel is dicsekszünk, mert tudjuk, hogy a szenvedésből teljes fakad, a teljesrelemből kipróbált erény, a kipróbált erényből reményesség. A remény pedig nem csal meg, mert a nekünk ajánlott Szentlelkkel kiírta szavainkba az Isten szeretete" (Róma 5:3-5; Szt. István Társlat ford.).

Aki ilyen

kijelentést tesz, annak bizonyára voltak tapasztalatai ezen a téren. Saul, ez a hittel teljes férfi "szegény" életet élt, keményen munkálkodott azért, hogy megálljon Isten előtt. Ezt mondta magáról: "É...zsidókból valóság zsidó, teljes szívvel tekintetben farizeus, buzgóság tekintetben az egyházat vezető, a teljes szívvel tekintetben igazzá tekintetben feddhetetlen voltam" (Fil 3:5-6).

A damaszkuszi

évtizeden azonban töltött valami, amivel az élet teljes fordulatot vett: Saul találatosan jött zussal. Az Isten Fiát vezető dicsőség megvakította őt. %rtelmét

viszont olyan fűnyességgel és viáigossáig írasztotta el, hogy ennek kávetkeztében rábredt, mennyire fontos elkételeznie magát Jézus Krisztus mellett. Rájírt arra, hogy csak Krisztus tudja megszabadítani őt a bűn terhétől; csak Krisztus tudja megőjíteni őt, és csak Ő tud neki cselekedni ebben a földi életben. Későbbes tette el, amint arra gondolt, mit tett Krisztus követői ellen; de a remény is felledt benne, amikor a megfeszítetre gondolt, aki feltámadt a halálból, és az írték élet reménységét adta neki. Attól kezdve nem akart másról tudni, "és...mint a Jézus Krisztusról, másképpen mint megfeszítettről" (1Kor 2:2).

A damaszkuszi

Őton Saul pállí viltozott; őj teremtés lett. Felfedezte az evangéliumot, miszerint Krisztus májir biztosította számára mindazt, amire szükség van, hogy bizalommal tudjon a jövőbe tekinteni, mint Isten szeretett és megváltott gyermeke.

Amikor

találkozunk Jézussal, amikor megőrinti szavainkat, minden megváltozik. Hit által egy csapásra megőrtjük, hogy Isten egy lett kázzalunk - Jézus Krisztus által. Lefizette bűneink bűntetését a kereszten, és feltámadt! Jézus! Ez a tény nem maradt rejtve páj előtt. Teljes szíjjel átadta őt Urának, és csatlakozott a hávőkhöz, akik segítették és támogatták őt őj életében. A korai keresztyének erőstettek páj hitét, beszéltek neki Krisztusról és az ő szeretetéről, és sokféle őton-mádon segítettek neki lájbra állni.

Reménység és az egyház

A reménységnek

já alapja kell, hogy legyen, ha nem akarjuk, hogy elhalványuljon vagy megszűnjön. Munkám során találkoztam asszonyokkal, akik a szükség utján el akarták hagyni csecsemőiket, és ilyenkor őjra és őjra szembe talájjom magam ezzel a fontos tényvel. Nem elég, hogy talájjak egy helyet, ahol beszélgethetnek problémáikkal, vagy talájjak egy személyt, akiben megbízhatnak. Erős alapra van szükségünk, egy megfelelő társra, aki szavakkal és tetteikkel támogatni őket. Valakire, aki segít nekik megtalálni a szükségességüket, és olyan helyet ajánl fel nekik, ahol biztonságban vannak és gondoskodnak rőlük a bizonytalan helyzetekben.

Segíteni

tudunk egy olyan asszonyon, aki megszállt gyermekét, és később visszajírt, hogy magával vigye a babát. Egy évvel később őgy szíjjt hoztam: - Most májir van bájtorsájjom és bizalmam az őlethez. Van reménységem, és ma májir erős vagyok, erősebb, mint bájmikor voltam.

Azoknak az

embereknek, akik őjonnan jutottak hitre, májir keresztyénekre van szükségünk, akik

saját hitben szerzett tapasztalataik által bátorítják az erősíteni őket. A reményesség a jövőbe tekint, de gyökerei a múltban az a jelenben vannak. A reményeséget meg kell tapasztalni, az az emberek társaságának jelleme a tapasztalatok által fejlődik. Mivel ismerjük Istent, az tapasztalataink vannak vele, képesek vagyunk felismerni szeretetét az gondoskodását a mindennapi életünkben. Mindig támaszkodhatunk az-igazságra, még ha bizonytalannak látjuk is a jövőt.

Pál
 megtapasztalta ezt. Annyira és Jézus parancsára eljött hozzá, hogy gondoskodjunk rá (ApCsel 9:10-19). Jézus Annyira és által tudatta a legyengült, fájdalommal kiegészítő, az megvakult Pállal, milyen nagy tervei vannak vele (ApCsel 22:12-16). Annyira és által Isten ajándékot adott Pállnak, betöltötte Őt Szentlelkével, az kiképezte Őt a szolgálatra. Pál cselekedte az volt, hogy Jézussal legyen, s ez lett munkájának hajtóereje. Ez a végzettség adott neki erőt ahhoz, hogy megálljon a legnehezebb tapasztalatok közepette is. Pál megalapozott reményességnek semmi az senki más, csakis Jézus volt a központi pontjában. Bár Jézus világosan elmondta Pállnak, hogy sokat fog szenvedni az Ő nevétért (ApCsel 9:16), Pál mégsem utasította vissza az elhárítást. Inkább arra indította mindez, hogy másképpen kutassa Isten Igáját. Ezt írta: "Én egyet cselekszem, azokat, amelyek hitem megett vannak, elfelejtve, azoknak pedig, amelyek előttem vannak, nekik dőlve, cselegetnem igyekszem..." (Fil 3:14).

Ez az a Pál,
 akit ismerünk: boldog, reményteljes, képes elviselni a szenvedést, erős, teljesrelmes, telve van a Szentlelkek erejével. Egy olyan férfi, aki maradéktalanul az teljes szíjjel elképezte magát Istennek, az aki még ma is vigaszt az bizonyosságát tud adni nekünk szavai által: "Én reményemben állvándók; a háborúságban tőrök; a kényeségekben állhatatosak [legyetek]" (Róm 12:12)! Pál egy vezred tájvolbál szál hozzánk. Ő, aki hájlaánekét zengett, má-g láncra verve raboskodott, a legnagyobb nehézségek közepén is ezt vallotta: "Én Reményeségem lávón az Istenben, hogy... lesz feltámadásuk a halottaknak, mind igazaknak, mind hamisaknak" (ApCsel 24:15).

A dicsőny,
 amit Jézussal valál találkozáisakor látott, kialakította benne azt az erős meggyőződést, hogy "Én most szenvedünk, nem hasonlítani ahhoz a dicsőséghöz, mely nekünk megjelentetik" (Róm 8:18).

Á

Remény a mai napra

Egy kedves
 idős hűly ezt mondta, mielőtt műtetre vitték volna: - Nem félek ettől a műtétől. Isten kezében vagyok, rábízom az egész életemet. Altatást kapok, az elalszom. Amikor felbredek, vagy az ápolónő arcát látom majd, vagy Megváltás szerető arcát. Miért félnék hát?

Pál is tudta,

hogy Krisztusban biztonságban van. Reményteljes utazása itt, ezen a földön

Áttele végén érte el csúcspontját, amikor ezt írta: "Mert én immár megilodoztam, és az én elképzeléseim

Ama

nemes harcot megharcoltam, futásomat elvéggeztem, a hitet megtartottam:

Végzetre eltettem nekem az igazság koronája, melyet megad nekem az Őr ama

napon, az igazság; nemcsak nekem pedig, hanem mindazoknak is, akik végigva

vérjék az ő megjelenését" (2Tim 4:6-8).

Pál is

egyérténe annak a nagyszerű adventista himnuszának a tartalmával, ami minden

ma élő adventistának a mottója kellene, hogy legyen: "Idott reményeség lájngol

szívünkben: remény az Őr adventjében!"

Á

Gabriele Stangl